

Громадсько-політичний і теоретичний журнал «Віче» включений до переліку видань, публікацій в яких зараховуються як наукові роботи при захисті дисертації у галузях: політичні науки, соціологічні науки, юридичні науки (постанови Президії ВАК України № 1-05/7 від 9 червня 1999 року та № 2-05/7 від 4 червня 2006 року)

16/2010
(277)

Виходить у Києві з квітня 1992 року. З 2006-го – двічі на місяць

Журнал Верховної Ради України
Громадсько-політичне і теоретичне видання
Засновник – Верховна Рада України

У номері:

МАТЕРІАЛИ КОНФЕРЕНЦІЇ

- 2** Юрій ШЕМШУЧЕНКО.
Державний суверенітет і правова держава (до 20-річчя Декларації про Державний суверенітет України)
- 4** Володимир КАМПО.
Конституційні принципи правової держави та проблеми їх реалізації у практиці Конституційного Суду України
- 8** Олександр КОПИЛЕНКО.
Ідея правової держави та її реалізація в законотворчому процесі
- 9** Андрій КУДРЯЧЕНКО.
Ідея правової держави в контексті європейської інтеграції України

12

Анатолій СЕЛІВАНОВ.
Судова влада в правовій державі: нові принципи забезпечення ефективності

14

Михайло ТЕПЛЮК.
Проблемні питання введення в дію Конституції України

16

Олексій ЮЩИК.
Проблема співвідношення Декларації про державний суверенітет і Конституції України в контексті правової держави

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

18

Руслан АЛЯМКІН.
Практика Міжнародного Суду ООН із делімітації континентального шельфу та виключної економічної зони на прикладі спору

21

між Україною та Румунією
Бишер м а Аларадж.
Взаимосвязь политического и экономического факторов в урегулировании общественно-политических отношений (на примере арабо-израильского конфликта)

23

Єлизавета ЄВГРАФОВА.
Право, яке належить виключно народові
Богдан КУБІК.
Війна триває доти, доки не похований останній із загиблих солдатів

26

29

Микола МЕЛЬНИК.
Засоби, джерела доказування в адміністративному судочинстві України: поняття та особливості

1

– За 20 років незалежної України світ побачив багато політико-правових документів вагомого характеру, варто згадати хоча б прийняття акта про незалежність України та Конституцію України 1996 року. Водночас без проголошення Декларації про державний суверенітет України навряд чи було б можливим прийняття в порівняно короткі строки цих та інших основоположних правових документів держави, – сказав В. Литвин. – Декларація стала першим і найбільш вагомим кроком на шляху розбудови суверенної, незалежної Української держави і, що особливо важливо, започаткувала встановлення якісно нового етапу в розвитку й захисті прав та свобод людини в Україні.

– На новому історичному витку ми повинні здійснити практично все те, що визначали для держави творці Декларації про державний суверенітет України. Переконаний, що нам разом стане на це сили, – підкреслив Прем'єр-міністр Микола Азаров і запевнив, що за 10 років Україна має стабілізувати ситуацію, подолати кризу, здійснити структурні реформи, модернізувати економіку, наблизитися до європейських стандартів життя.

Цікаво зіставити основні «месиджі» політиків із висновками, яких дійшли учасники конференції. Зокрема, серед підсумкових положень було зазначено, що неспідовність і концептуальна невизначеність у формуванні України як правової держави негативно відбиваються на утвердженні та забезпеченні прав і свобод людини, ведуть до критичного зниження рівня законності в діяльності владних структур, змушуючи звертатися до ідей і принципів, закладених у тексті Декларації 1990 року, поглиблювати державно-правові наукові дослідження.

Учасники науково-практичної конференції вважають, що найактуальнішим завданням юридичної науки на нинішньому етапі є вивчення сучасних тенденцій в

розвитку державності, наукове визначення необхідних перетворень у державно-правовій сфері й вироблення науково обґрунтованої стратегії й тактики здійснення правової реформи в Україні, формування її як правової держави.

Відзначають, що реформа публічної влади в Україні повинна виходити з необхідності послідовної демократизації конституційного ладу, підпорядкування реформування влади принципу відповідальності держави перед людиною; оптимального співвідношення політики і права, реалізації принципу верховенства права на основі додержання конституційної законності, уникнення політичних і юридичних конфліктів у ході реформування публічної влади; побудови системи публічної влади в Україні на началах єдності влади та раціонального розподілу владних повноважень, ефективної взаємодії інститутів держави і місцевого самоврядування; здійснення науково обґрунтованого управління процесами перетворень державних інститутів.

Уважають, що головним чинником розвитку України як правової держави має стати подальший розвиток конституціоналізму й парламентаризму. Ключовою проблемою розвитку вітчизняного конституціоналізму є організація та реалізація в Україні установчої влади.

Наголошують на необхідності комплексного системного підходу до здійснення адміністративної та судової реформи, а також реформи місцевого самоврядування у контексті широкомасштабної правової реформи.

Констатують, що здійсненню судово-правової реформи в Україні, як і раніше, перешкоджає прагнення підпорядкувати організацію та функціонування судової влади окремим корпоративним інтересам, а не принципу відповідальності держави перед людиною, а також поспішність і непродуманість концепції, послідовності й темпів проведення судової реформи.

